

Arrest

nr. 250 901 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X /IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Sierra Leone en behoort u tot de Fula bevolkingsgroep. U bent geboren in het dorp Bunge Mado, gelegen in het district Kono. Uw familie heeft behalve in Sierra Leone, ook wortels in Guinee Conakry, van waar uw vader en de vader van uw moeder oorspronkelijk afkomstig waren. Uw vader zat in de diamanthandel en was Fula Chief in jullie dorp. In 1996 werden uw ouders vermoord bij een aanval van rebellen van "Sali Bockarie" (Sam Bockarie), bijgenaamd Mosquito. Twee van uw zussen werden door de rebellen meegenomen. U zag ze nooit meer terug. U, uw oudere zus S. en uw oudere broer H., bijgenaamd Al.De., werden door de rebellen van Mosquito meegenomen. U leefde tussen 1996 en 1999 tussen deze rebellen.

U diende als kind geen wapens te dragen noch kreeg u een militaire training, maar knapte wel klusjes op die de rebellen u opdroegen. Wanneer de meeste rebellen in 1999 door Mosquito werden gevorderd om naar Freetown te komen konden u, uw broer en zus samen vluchten. Na een lange tocht bereikten jullie in Guinee (Conakry) een plaats die Fangamandou werd genoemd en waar een vluchtelingenkamp van het UNHCR aanwezig was. Na minder dan een maand in dit kamp zonder voorzieningen, reisden jullie naar Guékédou. Enkele maanden later trokken jullie verder naar jullie tante die in de stad Kindia woonde. Uw broer en zus begonnen er een kapsalon, waar ook u regelmatig bijsprong. In 2001 werd uw broer H., opgepakt door A.D., een voormalige militair uit Sierra Leone, die naar Guinee was getrokken. Hij beschuldigde uw broer van deelname aan de burgeroorlog in Sierra Leone met de rebellen van Mosquito. U bezocht als kind samen met uw zus uw broer in de gevangenis en vernam dat uw familie niet genoeg geld had om uw broer vrij te kopen. Uw broer overleed in detentie aan tuberculose. Op twintigjarige leeftijd huwde u U.B., Guinees staatsburger en dochter van uw tante. Jullie kregen twee kinderen. Om u van een inkomen te voorzien dreef u handel en werkte u in de bouw. Op 28 september 2009 kwam uw, in tussentijd gehuwde zus S., samen met haar echtgenoot om bij een manifestatie in het stadion in Conakry. U kreeg de twee kinderen van uw zus onder uw hoede. Van de huisbaas van uw overleden zus, A.Ha., kreeg u een motorfiets in bruikleen om deze te kunnen gebruiken als motor-taxichauffeur. Vanaf 2010 of 2011 werd u enkele keren op straat en bij een tankstation aangesproken door A.D.. Hij vertelde dat hij u zich herinnerde en zei dat hij uw broer had laten oppakken omdat jullie bij de rebellen hadden gezeten. Telkens u hem zag eiste hij dat u hem geld betaalde om verder te kunnen werken als motor-taxichauffeur. Hij eiste zelfs uw motorfiets af te geven. U vertelde hem dat het niet uw motorfiets was en dat u geen geld had om hem te geven. U vertelde de ouderlingen van uw woonplaats wat u overkwam. Ze vertelden u dat A.D. een crimineel was en dat u best voor uw veiligheid er vertrok. U bleef verder werken en zei, telkens u A.D. tegenkwam die geld van u eiste, dat u geen geld had om hem te betalen. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Guinee, werd u het slachtoffer van een overval op straat waarbij u van uw geld werd beroofd, toen een bende van Mandingo afkomst en een bende van Fula afkomst elkaar te lijf gingen. U kreeg een klap op uw achterhoofd, werd met een mes verwond en werd overgebracht naar een kliniek voor verzorging. Na drie dagen ging u naar de politie om een aangifte te doen. Wanneer de politie van u hoorde dat het incident enkele dagen ervoor had plaatsgevonden en u de bende niet persoonlijk kende, zeiden ze dat ze u niet konden helpen. Omdat u de onveilige situatie beu was en u bang was van A.D., besloot u Guinee te verlaten. Naar Sierra Leone wilde u niet terugkeren omdat u bang was dat de burgers u er zouden herkennen als iemand die als kind bij de rebellen had gezeten. Bovendien wist u dat jullie bezittingen tijdens de oorlog waren vernield en had u geen idee of u er nog familie had wonen. U reisde eind 2014 af naar Guinee Bissau. U werkte er gedurende drie maanden in een bar. Vervolgens reisde u door naar Senegal waar u gedurende één à twee maanden bleef en werk zocht. Omdat u er geen werk vond trok u verder naar Mali. Na twee weken in Bamako zette u uw reis verder naar Algerije. Nadat u er was opgepakt en gegijzeld door Touareg en uw familie losgeld betaalde, werkte u er gedurende zes maanden in de bouw. Vervolgens reisde u naar Marokko waar u zes maanden bleef. Vanuit Marokko zette u uw reis verder naar Ceuta. Nadat u erin geslaagd was Ceuta te bereiken reisde u enkele maanden later naar Madrid. Na één jaar in Madrid te hebben verbleven reisde u door naar België waar u eind oktober 2018 aankwam. Op 4 januari 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Via telefonische contacten met uw echtgenote vernam u dat zij en jullie gezin naar haar geboortedorp Saramoussaya gelegen in het district Mamou (Guinee), verhuisd waren, waar uw echtgenote de gronden bewerkt. Omdat de oogst soms mislukt vertoeft uw gezin in moeilijke leefomstandigheden en is er voor jullie kinderen geen scholing, geen voedsel en geen medische verzorging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw stelling niet naar het **land waarvan u de nationaliteit heeft, Sierra Leone**, te kunnen terugkeren omdat u er tussen 1996 en 1999 gedwongen tussen de rebellen van Mosquito (alias Sam Bockarie), heeft moeten leven, te vrezen door burgers hierom te worden herkend/opgepakt en omdat u in Sierra Leone niemand meer heeft en geen eigendom bezit waar u naartoe zou kunnen keren, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uitermate vaag bleef in uw uitleg wanneer u werd gevraagd wat u al de jaren die u bij de rebellen zou hebben doorgebracht heeft gedaan.

Zonder de moeilijke periode die u doormaakte met betrekking tot de dood van uw ouders, die in 1996 bij een aanval van de rebellen van Foday Sankoh en Mosquito werden omgebracht in vraag te stellen, is uw bewering ongeveer drie jaar lang gedwongen tussen de rebellen van Mosquito in de brousse te moeten leven, helemaal niet overtuigend of doorleefd te noemen.

Gevraagd om te vertellen wat u als kind bij de rebellen verblijvende diende te doen, stelde u enkel zeer algemeen: "Mensen die deze rebellen doodden, ze hakten mensen in stukken, handen voeten, hoofden, die staken ze in zakken en smeten ze naar mensen" (notities CGVS, p.18). U werd er dan ook op attent gemaakt dat u diende te vertellen over uw persoonlijk wedervaren. U antwoordde echter zeer kort en zonder enig inzicht biedend in wat u allemaal heeft moeten doen: "Alles wat ze eisten" (notities CGVS, p.18). Opnieuw werd u gevraagd om meer concreet over u zelf te vertellen en uiteen te zetten wat u juist diende te doen bij de rebellen. U ontweek echter deze vraag door te stellen dat u uw Protection Officer niet goed verstond (notities CGVS, p.19). Daar u wel in staat bleek dezelfde vraag op een algemene en onpersoonlijke manier te beantwoorden, zonder in details (te willen) treden, is het zeer onwaarschijnlijk dat u uw Protection Officer niet zou hebben verstaan. Het valt immers op dat u de vraag niet wil beantwoorden wanneer u naar een meer persoonlijk wedervaren wordt gevraagd. Gelet uw eerdere gedetailleerde uitleg over de aanval van de rebellen van Mosquito op een groep vluchtende burgers, waartoe ook u en uw familie behoorden en uw stelling: "Ik was wel klein maar ik herinner me alles, ik zie het nog elke dag, het gezicht van de moordenaar van mijn vader, zijn ogen, hij kwam van Burkina Faso, die moordenaar, 1 droeg geen hemd en geen schoenen, enkel een broek. Vader werd voor diamanten en goud vermoord, ze zeiden we weten dat jullie diamanthandelaars en goudhandelaars zijn, geef ons de diamanten en goud, maar vader zei dat hij niets bij hem had" (notities CGVS, p.8), is het treffend dat u dan geen concrete uitleg kan/wil verschaffen over uw ongeveer drie jaar lang verblijf bij de rebellen van Mosquito. Uw onwil om een meer concreet inzicht te bieden over uw leven tussen de rebellen staat overigens in schril contrast met de uitleg die u over het uitzicht (fysieke verschijning) van Mosquito geeft, over diens vriendschap met een plaatselijke imam, de nationaliteiten van de rebellen en een opsomming van plaatsnamen in het district Kono, waar u met deze groep naartoe zou zijn getrokken (notities CGVS, p.8,18). Daar het algemeen geweten is dat de Revolutionary United Front (RUF) waartoe Sankoh Foday en Mosquito behoorden, (zeer) jonge kinderen inlijfde als soldaat (zie bijgevoegde rapporten in uw administratieve dossier) en u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5), noch op het CGVS concreet vermeldde dat ook u als kindsoldaat bij de rebellen verbleef, werd u gevraagd of u dan ooit wapens heeft moeten dragen. U antwoordde echter ontkennend en stelde: "Neen, we moesten de stad waar ze kwamen schoonmaken, ze doodden mensen en hakten ze in stukken wij moesten dat allemaal schoonmaken" (notities CGVS, p.19) ... als de rebellen ergens aanvielen dan moesten we mee en dan zeiden ze ons, ga bv geiten halen, ga eten halen, dat moesten we dan doen, want dat was ook ons eten (notities CGVS, p.20). Gevraagd of u ooit mensen heeft moeten doden of helpen oppakken, antwoordde u ook ontkennend (notities CGVS, p.20). De algemene informatie over het lot van gevangengenomen kinderen en de kindsoldaten in acht nemend, is uw ontkennend antwoord, wanneer u werd gevraagd of u enige opleiding kreeg om te vechten (notities CGVS, p.19), dan ook bijzonder. Gevraagd of er dan nooit van u werd verwacht dat u meevocht, liet u zelfs uitschijnen dat een gevangengenomen kind hiertoe de keuze kreeg en verklaarde: "Als je zou gezegd hebben dat je rebel wilde worden dan zouden ze je een training en een wapen geven maar als je dat niet zei of je zei ik wil niet dan moest je andere zaken doen, alles wat ze vroegen" (notities CGVS, p.19). Dat u enkel klusjes diende op te knappen ter zijde gelaten, is het verbazingwekkend dat uw oudere broer ook nooit werd gedwongen onder de wapens te gaan. U stelde hierover immers vaag: "Neen, ik, zus en broer moesten gewoon ook bevelen opvolgen..." en ontweek vervolgens deze vraag door een ander onderwerp aan te snijden, met name een vriendschap tussen Mosquito en een plaatselijke imam (notities CGVS, p.19). Uw uiteenzetting over uw leven en dat van uw broer en zus tussen de rebellen, tussen 1996 en 1999 is dan ook niet doorleefd of overtuigend. Na uw vertrek uit Sierra Leone –volgens u in 1999, d.w.z. op tienjarige leeftijd- naar uw tante in Guinee, blijkt u verder ook nooit meer in Sierra Leone te zijn geweest (notities CGVS, p.19). Uw opmerking niet naar Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat de overlevende burgers u zouden herkennen als iemand die als kind bij de rebellen had gezeten is (notities CGVS, p.25), is in het licht van bovenstaande vaststellingen, dan ook niet aannemelijk.

Gevraagd hoe iemand u na al die jaren nog zou herkennen stelde u: "Mensen die niet gepakt waren verborgen zich in bosjes, ze zagen je, ze zagen dat je bij de rebellen woonde, maar we hadden geen keuze. Ze weten wie daar bij de rebellen woonde want ze zagen dat." (notities CGVS, p.20). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u meer dan twintig jaar na de feiten, uw uitleg acht nemend dat er op dat betreffende moment in 1996 heel veel mensen door de rebellen van Mosquito waren meegenomen (notities CGVS, p.18), nog door iemand herkend zou worden in uw voormalige woonregio, laat staan in heel Sierra Leone. U gaf immers meermaals aan dat u nooit actief was ingezet bij gevechten of iemand diende te vermoorden en/of te arresteren (notities CGVS, p.19,20). Ook uw broer omschreef u als iemand die gedwongen was bij de rebellen te (ver)blijven, zonder verder iets met de rebellen te maken te hebben gehad en niet onder de wapens te zijn geweest (notities CGVS, p. 19). U slaagt er dan ook niet in om op een doorleefde manier aan te halen waarom u anno 2020 zou zijn gevisieerd worden door de mensen in Sierra Leone. Verder dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gewone ex-rebellen nog wel lastig gevallen kunnen worden door burgers –u maakte echter duidelijk geen rebel te zijn geweest- maar dat er over het algemeen geen vervolging is door de autoriteiten of de gemeenschap. Daar er duidelijk geen sprake (meer) is van een vervolging door de autoriteiten van Sierra Leone, is uw vrees door de regering gedood te worden omwille van gebeurtenissen tijdens de burgeroorlog (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5 en CGVS, p.24,25), louter hypothetisch. Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat donoren, NGO's en autoriteiten ex-kindsoldaten niet meer als doelgroep zien aangezien deze gereïntegreerd zijn in de samenleving. Bovendien blijkt uit deze informatie dat ex-rebellen die toch zouden worden lastiggevallen de mogelijkheid hebben zich elders in Sierra Leone te vestigen om aan de pesterijen te ontkomen en dat er geen bewijs voorhanden is om aan te nemen dat de politie in Sierra Leone niet in staat zou zijn hulp te bieden aan de slachtoffers van dergelijke pesterijen. Gezien bovenstaande informatie is het dus niet aannemelijk dat u momenteel louter omwille van uw aanwezigheid in Sierra Leone tijdens de burgeroorlog, zomaar gevisieerd zou worden en of verdacht zou zijn van het toebehoren tot een rebellenbeweging. Zoals hierboven werd opgemerkt waren uw verklaringen over uw beweerde jarenlange verblijf bij de rebellen van Mosquito, niet overtuigend. Het gegeven dat u geen nieuws heeft over mogelijke familie in Sierra Leone, u familie in Guinee heeft wonen (notities CGVS, p.7) en dat jullie bezittingen in Kono zijn vernield tijdens de burgeroorlog (notities CGVS, p.24), is echter geen vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Daarenboven, uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat reeds in 2008 alle ex-kindsoldaten en kinderen die in de burgeroorlog hun familie kwijt waren geraakt, gereïntegreerd waren in de samenleving, nadat de oorlog in 2002 werd beëindigd (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bijkomend kan worden opgemerkt dat u reeds eenentwintig jaar geleden Sierra Leone verlaten heeft en sindsdien niet meer in Sierra Leone gewoond heeft, waardoor het weinig aannemelijk is dat iemand u er nog zou herkennen, laat staan vervolgen. Gelet op het voorgaande, kan –voor wat betreft Sierra Leone, het land waarvan u de nationaliteit heeft- in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Voor wat betreft **Guinee (Conakry), het land van uw gewoonlijk verblijf**, waar uw echtgenote en kinderen, allen Guineese staatsburgers, nog steeds wonen (notities CGVS, p.11,12), dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw rechtstreekse vertrekmotieven eind 2014 niet overtuigen. Uw opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ en op het CGVS zijn immers niet eensluidend. Zo liet u bij de DVZ enkel uitschijnen dat u, omwille van uw verleden in Sierra Leone, problemen vreesde met de Guineese overheid. U vertelde dat uw broer en zus door toedoen van de Guineese overheid waren omgekomen en verhaalde deze gebeurtenissen als volgt: "De regering heeft uiteindelijk mijn broer te pakken gekregen in Guinee in 2001, omdat ze in Guinee op zoek waren naar rebellen die uit Sierra Leone waren ontsnapt naar Guinee. Mijn broer is gestorven in de gevangenis in Guinee in 2004 (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5). In 2009 werd mijn zus ook vermoord in het stadion. Ik kreeg daar ook mijn littekens (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5). Behalve dat u verwees naar littekens die u zou hebben gekregen in het stadion waar uw zus werd vermoord, haalde u geen andere concrete en of persoonlijke problemen aan (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 6 en vraag 7 a,b,c). Bijzonder is dan ook, wanneer u op het CGVS werd gevraagd om te vertellen over het incident van 28 september 2009, waarbij uw zus in het stadion in Conakry, het leven zou hebben gelaten en u littekens opliep, dat u plotsklaps stelt dat u er helemaal niet aanwezig was daar u zich in Kindia bevond (notities CGVS, p.9,25). U distantieerde zich bovendien van alle politieke activiteiten en gebeurtenissen die in Guinee plaatsvonden (notities CGVS, p.10). Bij confrontatie met deze uiteenlopende verklaringen legde u enkel uit dat u misschien niet goed was verstaan door uw uitspraak in het Engels.

U lichtte op het einde dan ook toe dat u littekens heeft overgehouden na een overval op u waarbij uw geld was afgenomen door onbekenden, twee jaar voor uw vertrek uit Guinee, toen twee bendes met elkaar in de clinch waren geraakt (notities CGVS, p.26). Uw uitspraak in het Engels ter zijde, is uw uitleg over de vastgestelde inconsistentie aangaande uw opgelopen littekens, echter niet in het minst overtuigend. Bij de DVZ vertelde u immers nooit over een overval twee jaar voor uw vertrek uit Guinee, waarbij u deze littekens zou hebben opgelopen. U staafde het overlijden van uw zus en haar echtgenoot overigens op geen enkele manier aan de hand van documenten. Even opvallend is verder uw uiteenzetting op het CGVS over uw persoonlijke problemen met een zekere A.D., die u sinds 2010-2011 geld probeerde af te persen wanneer hij u aan het werk zag met uw taximotorfiets (notities CGVS, p.20,21,22). U linkte deze problemen van u met deze man rechtstreeks aan de arrestatie van uw broer, stellende dat A.D. uw broer in 2001 had laten arresteren (notities CGVS, p.11,20). Andere redenen om Guinee te verlaten, behalve de problemen die u met A.D. kende, stelde u niet te hebben gehad (notities CGVS, p.20,25). Treffend is dan ook de vaststelling dat u bij de DVZ nooit enig gewag maakte van A.D. en uw problemen met deze man. Geconfronteerd met deze ommissie, die nochtans deel uitmaakt van de kern van uw relaas, gaf u enkel aan: "Ze hebben me er niet laten vertellen" (notities CGVS, p.23). Deze blote bewering is echter maar weinig aannemelijk. Na te zijn opgemerkt dat men u bij de DVZ toch had gevraagd waarom u was vertrokken of niet terug kon, werd u opnieuw gevraagd waarom u nooit had gemeld A.D. te vrezen daar hij u geld wilde aftroggelen, veranderde u alsnog uw uitleg en gaf toe dit allemaal niet te hebben vermeld (notities CGVS, p.23). U herhaalde hierbij dat uw broer in 2001 was gepakt en dat die man de reden was waarom u was vertrokken en dat hij de enige reden was dat u vertrok (notities CGVS, p.23). Deze bijkomende uitleg verschaft echter geen uitleg waarom u bij uw aanvankelijke uiteenzetting over uw problemen/vertrekmotieven nooit deze man vermeldde. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee dan ook in het gedrang. Dat uw uiteenzetting over uw problemen met A.D. niet overtuigt blijkt overigens bijkomend uit het feit dat u geen uitleg had waarom u voor deze man zo interessant zou zijn geweest. U legde immers uit dat, hoewel de man geld van u wilde, u de man nooit enige cent had gegeven stellende dat u geen geld had en de motorfiets die u gebruikte niet van u was (notities CGVS, p.24). Hiermee geconfronteerd stelde u enkel: "Dat is Guinea, ga naar Guinea en vraag wie is A.D., iedereen kan dat weten" (notities CGVS, p.24), hiermee geen duidelijkheid verschaffend, waarom deze man u jarenlang zou viseren, zonder iets van u gedaan te krijgen. Uw uitleg dat hij u herkende als een kind die bij de rebellen had gezeten is overigens niet aannemelijk daar er aan uw verklaringen enkele jaren bij de rebellen van Mosquito te hebben doorgebracht niet overtuigden (zie supra). Gevraagd of andere motortaxichauffeurs eventueel ook gelijkaardige problemen kenden met A.D., stelde u dit niet te weten (notities CGVS, p. 22). Dat u dergelijke informatie niet zou hebben gehad is echter merkwaardig. U verklaarde immers met de ouderlingen van uw woonplaats over A.D. te hebben gesproken en van hen te hebben gehoord dat A.D. een crimineel is (notities CGVS, p.23). Wat er ook van zij, u heeft geen feiten of elementen aangehaald waarom u in het geval van problemen met iemand die u probeert af te persen –overigens een probleem van gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard- geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Guinee (notities CGVS, p.20). In uw uitleg over een overval die u meemaakte blijkt is het duidelijk dat u uw weg naar de politie kende en wist hoe u er een aangifte kon doen. Uit het louter feit dat de politie u bij deze bepaalde aangifte niet verder kon helpen, blijkt echter geenszins een onwil om uw klacht aan te nemen en te behandelen. U verklaarde immers dat de politie u ondervroeg over het incident. Dat de daders niet (meteen) gevat werden kan echter te wijten zijn aan onvolledige informatie die de politie ter beschikking had. Uit uw verklaringen blijkt dat pas nadat u vertelde dat de overval enkele dagen voordien was voorgevallen, u werd aangegeven dat men u niet meer kon helpen. Bovendien verklaarde u uw aanvallers niet persoonlijk te hebben gekend (notities CGVS, p.27).

Volledigheidshalve kan nog het volgende worden opgemerkt: Daar u aangaf nooit over enig identiteitsdocument te hebben beschikt (notities CGVS, p.13,14), werd u gevraagd waarom het voor u niet mogelijk was om identiteitsdocumenten in Guinee aan te vragen, het land waar u op tienjarige leeftijd terecht kwam, waar uw vader vandaan kwam, waar u huwde met een Guineese staatsburger en er kinderen kreeg die ook de Guineese nationaliteit hebben. U antwoordde: "Gewoon, in Afrika hebben veel mensen geen documenten, ze zijn wel belangrijk maar ja, vader en moeder waren zelf van Guinee afkomstig, ik woonde bij mijn tante daar. Ik was wel in Sierra Leone geboren zelf maar we waren van Guinee, daarbij ik reisde niet echt dus documenten waren niet echt nodig" (notities CGVS, p.20). Daar u aangaf dat uw ouders zelf van Guinee afkomstig waren en u inwoonde bij uw tante in Guinee, werd u gevraagd of het voor u dan niet mogelijk was om documenten in Guinee te verkrijgen –mede door de Guineese nationaliteit van uw echtgenote en uw beide kinderen. U stelde hierover: "Natuurlijk, mijn vrouw is Guinees, mijn kinderen ook, als ik documenten zou aanvragen geven ze me die meteen."

(notities CGVS, p.20). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat het voor u onmogelijk zou zijn om terug te keren naar uw gezin in Guinee en er documenten aan te vragen.

Bijgevolg kon er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1, en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Sierra Leone vervolging vreest wegens het feit dat hij deel is van een bepaalde sociale groep, namelijk de kindsoldaten bij de rebellen in de jaren negentig. Hij vreest discriminatie en marginalisatie te ondergaan, die hem in vernederende en onmenselijke levensomstandigheden zouden dwingen te leven. Volgens verzoeker vallen deze problemen perfect binnen het toepassingsgebied van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en moeten deze als vervolgingendaden worden beoordeeld.

Verzoeker verwijst naar passages uit landeninformatie aangaande voormalige kindsoldaten (stukken 3-5, gevoegd bij verzoekschrift).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande het begrip sociale groep en haalt de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet en het artikel zelf aan.

Ten tweede stelt verzoeker te vrezen naar de gevangenis te worden gestuurd door A.D., zoals zijn broer. Volgens verzoeker heeft A.D. een persoonlijke vete tegen kindsoldaten die voor de rebellen werkten. Verzoeker stelt dat A.D. een voormalige militair uit Sierra Leone is die naar Guinee is vertrokken en nu op een officieuze manier voor de regering werkt en de rebellen pakt. Verzoeker betoogt dat dergelijke arbitraire aanhouding van niet van gemeenrechtelijke aard is. Hij stelt dat deze vervolgingen en vrees voor vervolgingen zijn gedreven door het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk het behoren tot de groep van kindsoldaten die bij de rebellen worden aangeworven.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Ten derde bevestigt verzoeker dat hij op zevenjarige leeftijd getuige was van de moord op zijn ouders door de rebellen en herneemt hij daaropvolgend drie jaar bij de rebellen te hebben geleefd en te zijn uitgebuit. Verzoeker merkt op dat de omstandigheden rond de dood van zijn ouders niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. Hij betoogt dat de uitbuiting die hij heeft ondergaan binnen het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt en verwijst naar de “Guidelines” van UNHCR (stuk 5).

Verzoeker stelt dat hij aan een serieus trauma lijdt als gevolg van de bovenstaande gebeurtenissen en legt een psychologisch attest neer (stuk 7).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming.

In casu stelt verzoeker te vrezen in vernederende levensomstandigheden te moeten leven wegens de discriminatie ten aanzien van kindsoldaten die in Sierra Leone bestaat. Hij heeft immers niemand meer in Sierra Leone die hem kan helpen om een menswaardig te leven.

Verzoeker vreest ook verdere problemen met A.D., die zijn broer naar gevangenis had gestuurd. Verzoeker vreest ook in de gevangenis te belanden, zonder geldig redenen. Dergelijke arbitraire aanhouding vormt volgens een vernederende bestraffing in de zin van artikel 48/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Voorafgaande opmerking

De eerste taal van verzoeker is Krio. Als verzoeker Engels kan begrijpen en spreken, moet er worden opgemerkt dat zijn Engels ver van perfect is. Een email in deze zin werd door het raadslid van verzoeker naar het CGVS doorgestuurd (stuk 6). Verzoeker heeft het opnieuw benadrukt aan het beging van de hoorzitting (gehoorverslag, p.2).

De hoorzitting werd echter in Engels doorgelopen. Aan het begin van de hoorzitting, legde de PO aan verzoeker uit dat de hoorzitting kon worden gestopt als het niet in Engels ging.

Gedurende de hoorzitting blijkt op verschillende momenten dat verzoeker de vragen van de PO niet begreep. Op meerdere keer antwoorde hij naast de kwesties. Het is ook moeilijk hem te begrijpen. Zo heeft zijn raadslid opgemerkt gedurende de afspraken. Het werd ook opgemerkt door de PO gedurende de hoorzitting: "VZ praat heel snel, is nauwelijks te volgen wanneer hij een verhaal vertelt over Mosquito en een imam omdat hij niet meer articuleert en hierdoor onverstaanbaar is over wie hij het juist heeft en wie wat tegen elkaar zegt" (gehoorverslag, p. 19).

Rekening houden met zijn ongeschoold profiel is verzoeker van mening dat zijn Engels te beperkt was om zich te kunnen uitdrukken in overeenstemming met de eisen van het CGVS. Verzoeker is van mening dat hij daardoor herhaaldelijk de betekenis van de vragen niet heeft kunnen begrijpen, wat er van hem werd verwacht, en dat dit hem in veel antwoorden heeft geblokkeerd, met name wat betreft het geven van details.

Voor de bovenstaande redenen, moet de beslissing ten minste worden vernietigd en naar het CGVS worden teruggestuurd voor verdere instructies in Krio.

2. Aangaande de problemen in Sierra Leone

Ten eerste, is de verwerende partij van mening dat de verklaringen van verzoeker over zijn verblijf met de rebellen te vaag zijn.

In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het gehoorverslag (p.18-19): [...]

Verzoeker wenst Uw Raad uit te leggen dat elke dag verschillend was. Ze kregen hun opdrachten van de commandant in de morgen, voor de dag. Dat was hetzij poetsen, hetzij in de mijnen werken, hetzij hout verzamelen, of hetzij lichamen ophalen. Op een zeer vage vraag, antwoorde dus verzoeker met een zeer vage uitlegging. Het moet worden opgemerkt dat verzoeker duidelijke heeft gezegd dat hij de vraag niet begreep, ten minste de zin van de vraag, toen het hem werd herhaald. Daarna stelt de verwerende partij echt slechts gesloten vragen aan verzoeker. De verwerende partij kan verzoeker niet verwijten te vaag te zijn wanneer hem de kans niet wordt gegeven om de vraag te kunnen begrepen, gezien zijn beperkte Engels en zijn ongeschoold profiel, des ter meer gezien zijn kwetsbare profiel (stuk 7). Dit profiel vraagt een zeer voorzichtig en aangepast analysis van de verklaringen van verzoeker. De conclusie van het CGVS is te strikte gezien de moeilijkheden van verzoeker om de vragen te begrijpen en om over dergelijke problemen, gelet op de trauma, te spreken. Verdere gedurende zijn hoorzitting heeft verzoeker bovendien well voorbeelden van zijn activiteiten kunnen geven ("de geiten halen", "ga eten halen"). Dit ondersteunt de conclusie dat verzoeker niet echt de zin van de vragen begreep.

Ten tweede vindt het CGVS merkwaardig dat het van verzoeker nooit werd verwacht dat hij met de rebellen vocht. De verzoeker volhardt met zijn verklaringen aangaande zijn verblijf bij de rebellen in Sierra Leone. Volgens de beschikbare informatie waren sommige kinderen slechts gebruikt om te werken (poetsen, voedsel maken, in de mijnen werken) en die werden niet verstuurd om te vechten, wegens het feit dat ze te jong waren.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij zijn zussen en broer niet zoveel gedurende deze drie jaren heeft gezien: "ik heb ze er nog enkele keren gezien maar daarna nooit meer" (gehoorverslag, p 9). Dat zijn zussen of broer tegen hem hebben gezegd dat ze de wapens niet moesten gebruiken, bedoelt niet dat ze het de waarheid hebben verteld. Verzoeker wenst te erkennen dat hij uiteindelijk niet exact weet wat gebeurd met zijn broer en zijn zussen gedurende hun verblijf bij de rebellen. Het is gewoon dat mensen erover liegen:

[verwijzing naar (passage uit) landeninformatie, stuk 3, gevoegd bij verzoekschrift]

Ten derde, aangaande de actualiteit van de vrees, is verzoeker van mening dat mensen snel op de hoogte zullen zijn van zijn herkomst wanneer hij zal terugkeren en zich voorstellen. Verzoeker is van mening dat eens het is geweten tot welke familie hij behoort, zullen mensen ook weten dat hij werd meeegenomen door de rebellen en hij zal worden dan gediscrimineerd.

Verzoeker verzoek ook de internationale bescherming op basis van zijn trauma (zie bovenstaande). Dergelijke trauma is van dien aard dat het alleen al het verlenen van internationale bescherming kan rechtvaardigen. De vraag van actualiteit van de vrees is in dit geval niet pertinent.

3. Aangaande de problemen in Guinea

Ten eerste, aangaande de littekens, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, namelijk dat zijn verklaringen voor de DVZ niet bij zijn verklaringen voor het CGVS aansluiten, is de verzoeker van mening dat er geen tegenstrijdigheden zijn. De tegenstrijdigheden tussen het gehoor bij DVZ en die bij het CGVS moeten inderdaad gerelativeerd worden gezien de manier waarop dit eerste gehoor plaatsvindt: verzoekers om internationale bescherming haasten zich om de informatie te verstrekken, ze worden voor het eerst geconfronteerd met de asiendiensten. ze worden niet begeleid door een vertrouwenspersoon. Verzoeker wenst bij DVZ niet te zeggen dat hij in het stadion de littekens kreeg, maar dat hij ook in Guinea andere problemen kreeg en dit tot gevolg hadden dat hij daar littekens kreeg. Dan legde verzoeker uil nog andere problemen met de rebellen. Hel blijkt inderdaad uit het gehoorverslag bij DVZ dat verzoeker veel verschillende problemen probeerde samen te vatten: zijn verklaringen moeten met flexibiliteit worden gelezen gezien de moeilijkheden om een lang verhaal op een coherente manier samen te vatten.

Volgens verzoeker is het analysis van het CGVS verkeerd en dit element kan het relaas van verzoeker aangaande zijn problemen in Guinea niet in twijfel trekken.

Ten tweede, voor dezelfde redenen, spreekt verzoeker niet over A.D. bij DVZ. Verzoeker wenst nog hier te benadrukken dat hij werd onder druk gezet om snel te gaan. Hij probeerde een lang verhaal samen te vatten, maar had het moeilijk zijn verhaal in a coherent manier te vertellen en hij heeft zich verloren in alle problemen dat hij ontmoette. Omdat de bron van zijn problemen zijn verblijf bij de rebellen was, concentreerde verzoeker zich op dat deel en kon hij zijn relaas niet afmaken.

Ten derde vindt het CGVS niet aannemelijk dat A.D. hem jarenlang zou viseren zonder iets van verzoeker gedaan te krijgen. Verzoeker wenst uit te leggen dat hij niet zoveel keren werd benaderd, slechts drie keer. De eerste keer wilde A.D. met hem spreken. De tweede keer dat hij werd benaderd, wilde A.D. geld. Verzoeker sprak dan met de ouderlingen maar besloot uiteindelijk het land niet te verlaten omdat het te moeilijk was en hij geen verdere problemen hoopte te hebben. Hij vertrok na de derde keer omdat hij was bang dat de situatie zou verslechter als hij blijft weigeren. Zoals uitgelegd door verzoeker, werd hij inderdaad op de hoogte gebracht door de ouderlingen dat A.D. een crimineel is en hij wenst niet te weten wat zou gebeuren als hij een vierde keer A.D. zou afwijzen. Verzoeker denkt dat het iets met zijn vorige verblijf bij de rebellen heeft te maken. Maar hij is uiteindelijk niet in het hoofde van A.D. en kan slechts veronderstellen.

Ten vierde, is het CGVS van mening dat verzoeker beroep kan doen op de bescherming van de Guineese overheden. Het CGVS stelt vast de verzoeker reeds beroep heeft gedaan op de bescherming van de overheden en dat de politie niet onwillige was om hem te helpen. Verzoeker wenst Uw Raad inlichten over het feit dat A.D. banden met de overheden heeft. Zoals uitgelegd door verzoeker gedurende zijn hoorzitting bij het CGVS. werkte A.D. op een officieuze manier voor de Guineese overheden. Voor een tijdje hielp hij de overheden de rebellen die vochten in Sierra Leone en die hun toevlucht zochten in Guinee, te vangen.

Gezien deze banden en de verschillende tekortkomingen in de Guineese rechterlijke systeem, is verzoeker van mening dat hij geen effectieve bescherming zou krijgen.

Dit is bevestigd door een aantal rapporten:

[verwijzing, middels URL, naar landeninformatie aangaande de tekortkomingen van het rechtssysteem en corruptie in Guinee]

Gezien de corruptie en het slecht functioneren van het Guinese politie- en rechtssysteem moet worden geconcludeerd dat elke procedure zinloos of ondoeltreffend zou zijn geweest. Het CGVS kan verzoeker dus niet verwijten dat hij de Guinese autoriteiten niet heeft opgeroepen om hem te beschermen. In conclusie, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaate en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek. De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen. Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

Stuk 3: M. Denov, “*Coping with the trauma of war: Former child soldiers in post-conflict Sierra Leone*”, 2010;
Stuk 4: IPS, “*Sierra Leone still suffers legacy of child soldiers*”, 25 april 2012;
Stuk 5: UNHCR, “*Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, 22 december 2009;
Stuk 6: E-mail van verzoekers raadsman van 8 november 2019 aan verweerder;
Stuk 7: Psychologisch attest opgesteld door Dr. Julien Dupuis van 18 maart 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het Engels verliep, stelt dat zijn Engels te beperkt is om zich te kunnen uitdrukken in overeenstemming met de eisen van het CGVS en meent dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij op verschillende momenten de vragen van de *protection officer* niet begreep.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Engels verzocht heeft; dat hij voor de DVZ zijn verklaringen in het Engels aflegde en dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is; dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat verzoeker moest aangeven wanneer hij iets niet verstond en het onderhoud indien nodig kon worden stopgezet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2); dat verzoeker aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft aangegeven dat hij alle vragen en het Engels van de *protection officer* goed had verstaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26); dat gedurende het verloop van verzoekers onderhoud – behoudens eenmaal wanneer verzoeker te snel sprak en hierdoor onverststaanbaar werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) – geen moeilijkheden werden gemeld, noch door verzoeker of zijn advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

8.1. Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar Sierra Leone vervolging vreest wegens het feit dat hij deel is van een bepaalde sociale groep, namelijk de kindsoldaten bij de rebellen in de jaren negentig. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij op zevenjarige leeftijd getuige was van de moord op zijn ouders door de rebellen en herneemt hij daaropvolgend drie jaar bij de rebellen te hebben geleefd en te zijn uitgebuit.

8.2. De moord op verzoekers ouders wordt in de bestreden beslissing niet betwist, doch wel dat verzoeker daarna drie jaar lang bij de rebellen zou hebben geleefd in Sierra Leone. Inzake het ongeloofwaardig verblijf bij de rebellen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Gevraagd om te vertellen wat u als kind bij de rebellen verblijvende diende te doen, stelde u enkel zeer algemeen: “Mensen die deze rebellen doodden, ze hakten mensen in stukken, handen voeten, hoofden, die staken ze in zakken en smeten ze naar mensen” (notities CGVS, p.18). U werd er dan ook op attent gemaakt dat u diende te vertellen over uw persoonlijk wedervaren. U antwoordde echter zeer kort en zonder enig inzicht biedend in wat u allemaal heeft moeten doen: “Alles wat ze eisten” (notities CGVS, p.18). Opnieuw werd u gevraagd om meer concreet over u zelf te vertellen en uiteen te zetten wat u juist diende te doen bij de rebellen. U ontweek echter deze vraag door te stellen dat u uw Protection Officer niet goed verstond (notities CGVS, p.19). Daar u wel in staat bleek dezelfde vraag op een algemene en onpersoonlijke manier te beantwoorden, zonder in details (te willen) treden, is het zeer onwaarschijnlijk dat u uw Protection Officer niet zou hebben verstaan. Het valt immers op dat u de vraag niet wil beantwoorden wanneer u naar een meer persoonlijk wedervaren wordt gevraagd. Gelet uw eerdere gedetailleerde uitleg over de aanval van de rebellen van Mosquito op een groep vluchtende burgers, waartoe ook u en uw familie behoorden en uw stelling: “Ik was wel klein maar ik herinner me alles, ik zie het nog elke dag, het gezicht van de moordenaar van mijn vader, zijn ogen, hij kwam van Burkina Faso, die moordenaar, 1 droeg geen hemd en geen schoenen, enkel een broek. Vader werd voor diamanten en goud vermoord, ze zeiden we weten dat jullie diamanthandelaars en goudhandelaars zijn, geef ons de diamanten en goud, maar vader zei dat hij niets bij hem had” (notities CGVS, p.8), is het treffend dat u dan geen concrete uitleg kan/wil verschaffen over uw ongeveer drie jaar lang verblijf bij de rebellen van Mosquito. Uw onwil om een meer concreet inzicht te bieden over uw leven tussen de rebellen staat overigens in schril contrast met de uitleg die u over het uitzicht (fysieke verschijning) van Mosquito geeft, over diens vriendschap met een plaatselijke imam, de nationaliteiten van de rebellen en een opsomming van plaatsnamen in het district Kono, waar u met deze groep naartoe zou zijn getrokken (notities CGVS,

p.8,18). Daar het algemeen geweten is dat de Revolutionary United Front (RUF) waartoe Sankoh Foday en Mosquito behoorden, (zeer) jonge kinderen inlijfde als soldaat (zie bijgevoegde rapporten in uw administratieve dossier) en u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5), noch op het CGVS concreet vermeldde dat ook u als kindsoldaat bij de rebellen verbleef, werd u gevraagd of u dan ooit wapens heeft moeten dragen. U antwoordde echter ontkennend en stelde: "Neen, we moesten de stad waar ze kwamen schoonmaken, ze doodden mensen en hakten ze in stukken wij moesten dat allemaal schoonmaken" (notities CGVS, p.19) ... als de rebellen ergens aanvielen dan moesten we mee en dan zeiden ze ons, ga bv geiten halen, ga eten halen, dat moesten we dan doen, want dat was ook ons eten (notities CGVS, p.20). Gevraagd of u ooit mensen heeft moeten doden of helpen oppakken, antwoordde u ook ontkennend (notities CGVS, p.20). De algemene informatie over het lot van gevangengenomen kinderen en de kindsoldaten in acht nemend, is uw ontkennend antwoord, wanneer u werd gevraagd of u enige opleiding kreeg om te vechten (notities CGVS, p.19), dan ook bijzonder. Gevraagd of er dan nooit van u werd verwacht dat u meevocht, liet u zelfs uitschijnen dat een gevangengenomen kind hiertoe de keuze kreeg en verklaarde: "Als je zou gezegd hebben dat je rebel wilde worden dan zouden ze je een training en een wapen geven maar als je dat niet zei of je zei ik wil niet dan moest je andere zaken doen, alles wat ze vroegen" (notities CGVS, p.19). Dat u enkel klusjes diende op te knappen ter zijde gelaten, is het verbazingwekkend dat uw oudere broer ook nooit werd gedwongen onder de wapens te gaan. U stelde hierover immers vaag: "Neen, ik, zus en broer moesten gewoon ook bevelen opvolgen..." en ontweek vervolgens deze vraag door een ander onderwerp aan te snijden, met name een vriendschap tussen Mosquito en een plaatselijke imam (notities CGVS, p.19). Uw uiteenzetting over uw leven en dat van uw broer en zus tussen de rebellen, tussen 1996 en 1999 is dan ook niet doorleefd of overtuigend."

8.3. Verzoeker argumenteert dat zijn vage verklaringen aangaande zijn verblijf bij de rebellen te wijten zijn aan de (vage en gesloten) vraagstelling, zijn beperkt Engels en ongeschoold en kwetsbaar profiel. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift tevens een psychologische attest neer.

Vooreerst dient opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Het bij het verzoekschrift neergelegde attest van psycholoog-psychotherapeut Dupuis stelt onder meer dat verzoeker lijdt aan PTSS, verwardheid, grote emotionaleiteit en een zekere dissociatie. Er wordt verwezen naar de traumatische gebeurtenissen in verzoekers leven, alsook naar het feit dat verzoekers psychologische toestand een invloed heeft op de coherentie van zijn verklaringen.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat verzoeker aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch hij baseert zich hiervoor grotendeels op verzoekers verklaringen en kan niet inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoeker in Sierra Leone gehad zou hebben. Waar deze medische beroepsbeoefenaar zich uitspreekt over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoekers psychische gezondheidstoestand, doet hij echter aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot zijn bevoegdheden of opdracht behoort.

Op basis van het bijgebrachte medisch attest kan verder niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het medisch attest bevat geen enkele informatie over hoe men tot de gestelde diagnose kwam, noch over de aard en het verloop van de psychische problemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

Uit het attest dat werd gevoegd aan het verzoekschrift is aldus niet op te maken dat verzoekers psychische problematiek hem verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk in staat is om beleefde ervaringen in detail en doorleefd toe te lichten, met name over de dood van zijn ouders, die niet betwist wordt. Aldus kan verzoekers kwetsbare profiel geenszins worden aangenomen ter verschoning van zijn vage en oppervlakkige verklaringen aangaande zijn drie-jaren-durende verblijf bij de rebellen.

Verzoekers ongeschoold profiel kan evenmin zijn vage verklaringen rechtvaardigen. Van een persoon zonder opleiding kan immers redelijkerwijs wel worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen in verband met zijn directe leefomgeving. Bovendien worden geen elementen aangebracht die erop kunnen wijzen dat een gebrek aan scholing verzoekers inherente verstandelijke vermogens heeft aangetast.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkingen maakt over de ondervraging door de dossierbehandelaar op het CGVS kan enkel blijken dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat het zowel open als gesloten vragen betroffen en dat verzoeker goed kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De Raad stelt vast dat de dossierbehandelaar de vragen herhaalde of herformuleerde wanneer geen relevant, dan wel een vaag antwoord werd gegeven. Aldus kan niet blijken dat de – overigens talrijke – vage antwoorden aan de vraagstelling liggen. Dit klemt des te meer nu verzoekers vage antwoorden op vragen aangaande zijn verblijf bij de rebellen in schril contrast staan met zijn gedetailleerde en doorleefde beschrijvingen van de moord op zijn ouders en de leider van de rebellen.

8.4. Verzoeker volhardt dat nooit van hem werd verwacht dat hij met de rebellen vocht en stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat sommige kinderen slechts werden gebruikt om te werken omdat ze te jong waren. Waar uit de neergelegde informatie blijkt dat sommige kinderen slechts gebruikt werden om te werken, maakt verzoeker met zijn vage, evasieve en ondoorleefde verklaringen echter niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk drie jaar lang bij de rebellen verbleef en er diende te werken (zie onder meer: *“U was een kind op dat moment wat moest u allemaal doen?”*, *“Mensen die deze rebellen doodden, ze hakten mensen in stukken, handen voeten, hoofden, die staken ze in zakken en smeten ze naar mensen”*, *“Wat ik wil weten is wat u zelf er allemaal deed?”*, *“Alles wat ze eisten.”*, *“Ja en wat moest u dan doen, ik wil dat u me meteen vertelt wat UZELF juist diende te doen?”*, *“Ik versta u niet goed”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19).

8.5. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn broer en zus hem hebben verteld dat zij niet moesten vechten, maar oppert hij - onder verwijzing naar algemene informatie aangaande het omgaan met oorlogstrauma - niet te weten of ze hem de waarheid hebben verteld. Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift komen voor als een loutere *post factum* verklaring na kennisname van de bestreden beslissing en kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Immers gaf verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud zeer stellig aan dat zijn broer en zus de wapens niet hadden opgenomen om vervolgens snel van onderwerp te veranderen (*“Uw broer, moest hij wapens dragen bij de rebellen?”*, *“Nee, ik, zus en broer moesten gewoon ook bevelen opvolgen. Weet u er waren verschillende groepen bij de rebellen, de kinderen, jongeren, de vrouwen, allen waren in een aparte groep. Ik ga u nog iets vertellen, Mosquito had één beste vriend, een security, er de imam van “Bungematon”, die imam was dus daar, hij kwam ook tussen dat mensen niet gedood werden door Mosquito’s mannen. Hij zei ken je mij nog maar de ander zei nee, hij zei ik ben toch die je kent”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

9. Verzoeker meent dat zijn vrees actueel is en dat, eens het geweten is tot welke familie hij behoort, mensen in Sierra Leone ook zullen weten dat hij door de rebellen werd meegenomen en hij hierom zal worden gediscrimineerd. Dergelijk verweer betreft geen dienstige weerlegging van de pertinente motiveringen in de bestreden beslissing, die als volgt luiden:

“Na uw vertrek uit Sierra Leone –volgens u in 1999, d.w.z. op tienjarige leeftijd- naar uw tante in Guinee, blijkt u verder ook nooit meer in Sierra Leone te zijn geweest (notities CGVS, p.19). Uw opmerking niet naar Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat de overlevende burgers u zouden herkennen als iemand die als kind bij de rebellen had gezeten is (notities CGVS, p.25), is in het licht van bovenstaande vaststellingen, dan ook niet aannemelijk. Gevraagd hoe iemand u na al die jaren nog zou herkennen stelde u: “Mensen die niet gepakt waren verborgen zich in bosjes, ze zagen je, ze zagen dat je bij de rebellen woonde, maar we hadden geen keuze. Ze weten wie daar bij de rebellen woonde want ze zagen dat.” (notities CGVS, p.20). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u meer dan twintig jaar na de feiten, uw uitleg acht nemend dat er op dat betreffende moment in 1996 heel veel mensen door de rebellen van Mosquito waren meegenomen (notities CGVS, p.18), nog door iemand herkend zou worden in uw voormalige woonregio, laat staan in heel Sierra Leone.

U gaf immers meermaals aan dat u nooit actief was ingezet bij gevechten of iemand diende te vermoorden en/of te arresteren (notities CGVS, p.19,20). Ook uw broer omschreef u als iemand die gedwongen was bij de rebellen te (ver)blijven, zonder verder iets met de rebellen te maken te hebben gehad en niet onder de wapens te zijn geweest (notities CGVS, p. 19). U slaagt er dan ook niet in om op een doorleefde manier aan te halen waarom u anno 2020 zou zijn gevisieerd worden door de mensen in Sierra Leone. Verder dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gewone ex-rebellen nog wel lastig gevallen kunnen worden door burgers –u maakte echter duidelijk geen rebel te zijn geweest- maar dat er over het algemeen geen vervolging is door de autoriteiten of de gemeenschap. Daar er duidelijk geen sprake (meer) is van een vervolging door de autoriteiten van Sierra Leone, is uw vrees door de regering gedood te worden omwille van gebeurtenissen tijdens de burgeroorlog (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5 en CGVS, p.24,25), louter hypothetisch. Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat donoren, NGO's en autoriteiten ex-kindsoldaten niet meer als doelgroep zien aangezien deze gereïntegreerd zijn in de samenleving. Bovendien blijkt uit deze informatie dat ex-rebellen die toch zouden worden lastiggevallen de mogelijkheid hebben zich elders in Sierra Leone te vestigen om aan de pesterijen te ontkomen en dat er geen bewijs voorhanden is om aan te nemen dat de politie in Sierra Leone niet in staat zou zijn hulp te bieden aan de slachtoffers van dergelijke pesterijen. Gezien bovenstaande informatie is het dus niet aannemelijk dat u momenteel louter omwille van uw aanwezigheid in Sierra Leone tijdens de burgeroorlog, zomaar gevisieerd zou worden en of verdacht zou zijn van het toebehoren tot een rebellenbeweging. Zoals hierboven werd opgemerkt waren uw verklaringen over uw beweerde jarenlange verblijf bij de rebellen van Mosquito, niet overtuigend. Het gegeven dat u geen nieuws heeft over mogelijke familie in Sierra Leone, u familie in Guinee heeft wonen (notities CGVS, p.7) en dat jullie bezittingen in Kono zijn vernield tijdens de burgeroorlog (notities CGVS, p.24), is echter geen vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Daarenboven, uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat reeds in 2008 alle ex-kindsoldaten en kinderen die in de burgeroorlog hun familie kwijt waren geraakt, gereïntegreerd waren in de samenleving, nadat de oorlog in 2002 werd beëindigd (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bijkomend kan worden opgemerkt dat u reeds eenentwintig jaar geleden Sierra Leone verlaten heeft en sindsdien niet meer in Sierra Leone gewoond heeft, waardoor het weinig aannemelijk is dat iemand u er nog zou herkennen, laat staan vervolgen. Gelet op het voorgaande, kan –voor wat betreft Sierra Leone, het land waarvan u de nationaliteit heeft- in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.”.

Verzoeker slaagt er met zijn summiere opmerkingen in het verzoekschrift niet in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Sierra Leone, meer dan 20 jaar na zijn vermeende verblijf bij de rebellen, zou herkend worden, laat staan dat hij zou gediscrimineerd worden omwille van zijn voorgehouden link met de rebellen. Dit laatste klemt te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten van Sierra Leone gewone ex-rebellen niet vervolgen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekers vrees – voor zover geloofwaardig, *quod non* – niet meer actueel is.

10. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij deel uitmaakt van de sociale groep van voormalige kindsoldaten en verwijst naar algemene informatie, merkt de Raad op dat verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat hij van 1997 tot 1999 drie jaar bij de rebellen zou verbleven hebben in Sierra Leone, laat staan dat hij een voormalig kindsoldaat is. De neergelegde stukken en opmerkingen in het verzoekschrift dienaangaande zijn dan ook niet dienstig. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker geen gegronde actuele vrees kan staven inzake voormalige kindsoldaten.

11. Gelet op voorgaande vaststellingen dient opgemerkt dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Sierra Leone, niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij er problemen zou kennen in geval van terugkeer.

12. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij in Guinee vervolgd wordt. De bestreden beslissing motiveert met recht en reden als volgt:

*“Voor wat betreft **Guinee (Conakry), het land van uw gewoonlijk verblijf**, waar uw echtgenote en kinderen, allen Guineese staatsburgers, nog steeds wonen (notities CGVS, p.11,12), dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw rechtstreekse vertrekmotieven eind 2014 niet overtuigend. Uw opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ en op het CGVS zijn immers niet eensluidend. Zo liet u bij de DVZ enkel uitschijnen dat u, omwille van uw verleden in Sierra Leone, problemen vreesde met de Guineese overheid.*

U vertelde dat uw broer en zus door toedoen van de Guineese overheid waren omgekomen en verhaalde deze gebeurtenissen als volgt: “De regering heeft uiteindelijk mijn broer te pakken gekregen in Guinee in 2001, omdat ze in Guinee op zoek waren naar rebellen die uit Sierra Leone waren ontsnapt naar Guinee. Mijn broer is gestorven in de gevangenis in Guinee in 2004 (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5). In 2009 werd mijn zus ook vermoord in het stadion. Ik kreeg daar ook mijn littekens (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 5). Behalve dat u verwees naar littekens die u zou hebben gekregen in het stadion waar uw zus werd vermoord, haalde u geen andere concrete en of persoonlijke problemen aan (zie vragenlijst CGVS d.d. 06/11/2019, vraag 6 en vraag 7 a,b,c). Bijzonder is dan ook, wanneer u op het CGVS werd gevraagd om te vertellen over het incident van 28 september 2009, waarbij uw zus in het stadion in Conakry, het leven zou hebben gelaten en u littekens opliep, dat u plotsklaps stelt dat u er helemaal niet aanwezig was daar u zich in Kindia bevond (notities CGVS, p.9,25). U distantieerde zich bovendien van alle politieke activiteiten en gebeurtenissen die in Guinee plaatsvonden (notities CGVS, p.10). Bij confrontatie met deze uiteenlopende verklaringen legde u enkel uit dat u misschien niet goed was verstaan door uw uitspraak in het Engels. U lichtte op het einde dan ook toe dat u littekens heeft overgehouden na een overval op u waarbij uw geld was afgenomen door onbekenden, twee jaar voor uw vertrek uit Guinee, toen twee bendes met elkaar in de clinch waren geraakt (notities CGVS, p.26). Uw uitspraak in het Engels ter zijde, is uw uitleg over de vastgestelde inconsistentie aangaande uw opgelopen littekens, echter niet in het minst overtuigend. Bij de DVZ vertelde u immers nooit over een overval twee jaar voor uw vertrek uit Guinee, waarbij u deze littekens zou hebben opgelopen. U staaft het overlijden van uw zus en haar echtgenoot overigens op geen enkele manier aan de hand van documenten. Even opvallend is verder uw uiteenzetting op het CGVS over uw persoonlijke problemen met een zekere A.D., die u sinds 2010-2011 geld probeerde af te persen wanneer hij u aan het werk zag met uw taximotorfiets (notities CGVS, p.20,21,22). U linkte deze problemen van u met deze man rechtstreeks aan de arrestatie van uw broer, stellende dat A.D. uw broer in 2001 had laten arresteren (notities CGVS, p.11,20). Andere redenen om Guinee te verlaten, behalve de problemen die u met A.D. kende, stelde u niet te hebben gehad (notities CGVS, p.20,25). Treffend is dan ook de vaststelling dat u bij de DVZ nooit enig gewag maakte van A.D. en uw problemen met deze man. Geconfronteerd met deze omissie, die nochtans deel uitmaakt van de kern van uw relaas, gaf u enkel aan: “Ze hebben me er niet laten vertellen” (notities CGVS, p.23). Deze blote bewering is echter maar weinig aannemelijk. Na te zijn opgemerkt dat men u bij de DVZ toch had gevraagd waarom u was vertrokken of niet terug kon, werd u opnieuw gevraagd waarom u nooit had gemeld A.D. te vrezen daar hij u geld wilde aftroggelen, veranderde u alsnog uw uitleg en gaf toe dit allemaal niet te hebben vermeld (notities CGVS, p.23). U herhaalde hierbij dat uw broer in 2001 was gepakt en dat die man de reden was waarom u was vertrokken en dat hij de enige reden was dat u vertrok (notities CGVS, p.23). Deze bijkomende uitleg verschaft echter geen uitleg waarom u bij uw aanvankelijke uiteenzetting over uw problemen/vertrekmotieven nooit deze man vermeldde. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee dan ook in het gedrang. Dat uw uiteenzetting over uw problemen met A.D. niet overtuigt blijkt overigens bijkomend uit het feit dat u geen uitleg had waarom u voor deze man zo interessant zou zijn geweest. U legde immers uit dat, hoewel de man geld van u wilde, u de man nooit enige cent had gegeven stellende dat u geen geld had en de motorfiets die u gebruikte niet van u was (notities CGVS, p.24). Hiermee geconfronteerd stelde u enkel: “Dat is Guinea, ga naar Guinea en vraag wie is A.D., iedereen kan dat weten” (notities CGVS, p.24), hiermee geen duidelijkheid verscaffend, waarom deze man u jarenlang zou viseren, zonder iets van u gedaan te krijgen. Uw uitleg dat hij u herkende als een kind die bij de rebellen had gezeten is overigens niet aannemelijk daar er aan uw verklaringen enkele jaren bij de rebellen van Mosquito te hebben doorgebracht niet overtuigden (zie supra). Gevraagd of andere motortaxichauffeurs eventueel ook gelijkaardige problemen kenden met A.D., stelde u dit niet te weten (notities CGVS, p. 22). Dat u dergelijke informatie niet zou hebben gehad is echter merkwaardig. U verklaarde immers met de ouderlingen van uw woonplaats over A.D. te hebben gesproken en van hen te hebben gehoord dat A.D. een crimineel is (notities CGVS, p.23). Wat er ook van zij, u heeft geen feiten of elementen aangehaald waarom u in het geval van problemen met iemand die u probeert af te persen –overigens een probleem van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard- geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Guinee (notities CGVS, p.20). In uw uitleg over een overval die u meemaakte blijkt is het duidelijk dat u uw weg naar de politie kende en wist hoe u er een aangifte kon doen. Uit het louter feit dat de politie u bij deze bepaalde aangifte niet verder kon helpen, blijkt echter geenszins een onwil om uw klacht aan te nemen en te behandelen. U verklaarde immers dat de politie u ondervroeg over het incident. Dat de daders niet (meteen) gevat werden kan echter te wijten zijn aan onvolledige informatie die de politie ter beschikking had. Uit uw verklaringen blijkt dat pas nadat u vertelde dat de overval enkele dagen voordien was voorgevallen, u werd aangegeven dat men u niet meer kon helpen. Bovendien verklaarde u uw aanvallers niet persoonlijk te hebben gekend (notities CGVS, p.27).”.

Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift aangaande het interview bij de DVZ kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in verzoekers verklaringen aangaande de vermeende overval en A.D., elementen die tot de kern van verzoekers relaas behoren, niet verschonen. Immers werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers nalatigheid bij de DVZ melding te maken van de overval waarbij hij zijn littekens opliep en van A.D., de man die hij in verband bracht met de arrestatie van zijn broer en die tevens de reden van zijn vertrek uit Guinee uitmaakte, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn problemen in Guinee, laat staan dat deze verband zouden houden met zijn voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van Sierra Leone.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift uit te leggen waarom hij geïdoleerd werd door A.D. maar komt niet verder dan loutere veronderstellingen, met name dat hij verzoeker zou herkend hebben als voormalig kindsoldaat. Gezien verzoeker zijn gedwongen verblijf bij de rebellen niet aannemelijk heeft gemaakt, kan evenmin worden ingezien dat verzoeker omwille hiervan zou worden geïdoleerd door A.D..

Verzoekers verwijzingen naar algemene informatie aangaande de tekortkomingen in het Guineese rechterlijke systeem kunnen niet aantonen dat hij persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op de Guineese autoriteiten. Verzoeker dient dit concreet aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, in gebreke.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS